

trestu smrti ještě trest peněžitý. Co tu vysloveno bylo vzhledem k trestu smrti, platí důsledně též o trestu doživotního těžkého žaláře, ježto zákaz zostření trestu smrti i zostření trestu doživotního žaláře vysloven jest týmž předpisem zákona (§ 50 tr. zák.). Bylo proto zmateční stížnosti v celém rozsahu vyhověti.

Pro vnitřní souvislost mezi rozhodnutím o zmateční stížnosti státního zastupitelství a odvoláním obžalovaného z výše trestu, ukázalo se nutným rozhodnouti o tomto odvolání, ne teprv po, nýbrž, jak to připouští § 296 tr. ř. ve větě druhé, již při vyřízení zmateční stížnosti. Odvolání zdůrazňuje výstižnost doznání obžalovaného, jeho kajícnost a uvádí jako další polehčující okolnosti též duševní méněcennost, zanedbanou výchovu a tím mravní degenerovanost odvolovatelovu. Než k doznání rozsudek přihlíží, pro zanedbanou výchovu a duševní méněcennost (pojmově totožné s mravní degenerovaností) není ve výsledku trestního řízení podkladu. Posudek vojenských znalců označuje sice obžalovaného za morálně degenerovaného, tato povahová vadnost není však posudkem tím odůvodněna jako následek vrozených sklonů nebo zanedbané výchovy (§ 46 a) tr. zák.), nýbrž shrnuje slovem tím popis obžalovaného ve vojenském kmenovém listu: podlý, nízký charakter, nespolehlivý, líný, simulant, prolhaný, náchylný ke krádeži, nebezpečný, nenapravitelný ničema. V poměru k celé řadě přitěžujících okolností a k vylíčené povaze obžalovaného nelze pouhé, byť i úplné doznání se obžalovaného a částečnou náhradu škody považovati za tak důležité polehčující okolnosti, které by byly svou závažností oproti přitěžujícím v převaze, a které by ve smyslu § 338 tr. ř. opravňovaly soud ku snížení trestu pod zákonnou sazbu. Nebylo proto lze odvolání obžalovaného z výše trestu uznati důvodným i bylo jako neodůvodněné zamítnuto.

Čís. 3466.

Předpis posledního odstavce § 28 tisk. zák. jest ustanovením speciálním, jež nelze extensivně vykládati. Neplyne z něho, že výroky v Národním Shromáždění pronesené, třeba obsahem zakládají skutkovou podstatu trestného činu, mohou býti beztrestně kýmkoliv opakovány.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Zm I 286/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 23. března 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 15 čís. 3 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku, že nebere zřetel na okolnost, pro kterou skutek obžalovanému za vinu kladený přestává býti trestným, pokud se týče pro kterou vůbec nemůže býti stíhán. Výtku tu buduje na

tvrzení, že ve své řeči citoval jen výrok poslance H-y, pronesený v Národním Shromáždění, jak prý svědky bylo prokázáno, a že nalézací soud má za to, že řeč ve sněmovně poslancem pronesená může být reprodukována jen tiskem, nikoliv slovy. Zmateční stížnost opouští tu zjištění nalézacího soudu, neboť stěžovatelem tvrzená okolnost nebyla soudem vzata za prokázanou; pokud se pak nalézací soud ve svých důvodech onou domělou citací řeči poslance H-y zabývá, činí tak jen, by na základě vlastního zodpovídání se obžalovaného odůvodnil zlý jeho úmysl při výroku, který považuje soud za prokázaný, a který se s onou řečí poslance H-y v poslanecké sněmovně slovně nekryje. Výtku zmateční stížnosti v tomto bodě spočívá ostatně na zjevně mylném výkladu ustanovení § 28 tisk. zák., posl. odstavec. Toto speciální ustanovení nelze extensivně vykládati, a nejen slovné jeho znění, nýbrž i zařazení do zákona o tisku, do hlavy nadepsané »předpisy o činech trestných, jež spáchány obsahem tiskopisů«, nepřipouští výklad stěžovatelem uplatňovaný, že výroky v Národním Shromáždění pronesené, i když obsahem zakládají skutkovou podstatu trestného činu, mohou býtí beztrestně kýmkoliv opakovány. Rozsudek správně vykládá zákonné ustanovení, že se nelze při slovní reprodukci takového výroku dovolávati beztrestnosti. To však pro souzený případ nemá ani významu, ježto obžalovaný byl odsouzen nikoliv pro opakování výroku, který byl v poslanecké sněmovně Národního shromáždění pronesen poslancem H-ou, nýbrž pro výrok jiný.

Čís. 3467.

Důvod zmatečnosti podle čís. 3 § 281 tr. ř., ježto obsílka k hlavnímu přeličení nebyla doručena obžalovanému, nýbrž jeho matce, již mu obsílka před hlavním přeličením dodána nebyla, nelze uplatňovati (posl. odst. § 281 tr. ř.), dověděl-li se obžalovaný o hlavním přeličení tak včasné, že se přes to mohl k němu dostavití.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Zm I 396/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. května 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 176 II c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upřítí důvodnost již proto, že bylo dne 29. května 1928 hlavní přeličení provedeno a odsuzující rozsudek vyhlášen v nepřítomnosti obžalovaného, ač mu obsílka k tomuto hlavnímu přeličení nebyla doručena do vlastních rukou. Podle výsledků konaného šetření, obzvláště podle výpovědi svědka Jos. L-a není pochybnosti o tom, že svědek ten nezastihl při doručování obsílky obžalovaného v jeho příbytku a odevzdal obsílku jeho matce, již obsílka, jakž plyne z její výpovědi a z výpovědi obžalovaného, tomuto před hlavním přeličením dodána nebyla. Pro-